

Stalo se, nestalo se v Celoháři v lese

Utíkala jsem večerním lesem a světla postupně ubývalo. Pod nohama se mi pletly povalené kmeny stromů, které v té tmě nebylo vidět. Do obličeje mě škrábaly větve keřů. Lekla jsem se a znovu z posledních sil zakřičela: „Mami, tati!“ Věděla jsem však, že mi zpět nikdo neodpoví, nemůže. Zatoulala jsem se příliš daleko. Zkoušela jsem se trochu uklidnit. Zastavila jsem se a rozhlédla se okolo. Strach do mě hlodal svými ostrými jedovatými zuby. Přestože lesy okolo Jičina znám už celých svých jedenáct let života, nikdy jsem se nevzdálila tak daleko z vyšlapaných cest. Vybavily se mi povídačky o vousatých loupežnících a bludičkách lákajících ztracené do bažin. Někde v křoví to zapraskalo. Polekaně jsem nadskočila a utíkala dál přes keře, které mi nohy rozedíraly do krve. Zastavila jsem se až na malé mýtině u studánky. Sedla jsem si do zvlhlé trávy a napila se chladné vody. Ostražitě jsem si prohlížela své okolí a tu jsem si toho všimla. Kolem celé louky se táhl vílí kruh. Kruh tvořený malinkatými modře světélkujícími houbami, který nebyl při rychlém běhu patrný. „Odtud už se nedostanu!“ zanaříkala jsem nahlas a lehla si ve snaze usnout a probudit se jako ze zlého snu až doma v teplé posteli. Vílí kruhy jsou prý plné skřítků a náš svět tady úzce sousedí se světem čar. Prý se z nich člověk bez pomoci nikdy nedostane. Oči už se mi skoro zavíraly, když se kolem mě mihlo něco červeného a pak to žbluňklo.

Posadila jsem se a upřela oči do zčeřené vody plné jehličí, pomalu jsem přibližovala svůj nos až k hladině, až do studené vody. Naráz se svět zatočil, obrátil a já se propadala ledovou vodou níž a níž. Kolem mě se točily obrovské bubliny. V každé byla uzavřena malá víla s třpytivými křídly a šatičkami z okvětních plátků. Drobné nosánky přitiskly ke stěně bublin a mávaly mi. Čekala jsem, že mi náraz při dopadu z takové výšky vyrazí dech. Země pode mnou však na to nebyla dost tvrdá. Naopak mě překvapila její měkkost, dokud jsem s podivem nezjistila, že je tvořena červeno-bílými proužkovanými peřinami a polštáři. Byla tak měkká, že mi působilo obtíže se i postavit a musela jsem se opřít o fialovou houbu, která svými rozměry zahanbovala kdejaký vzrostlý strom. Zapružila jsem v kolenou a odrazila se ke skoku, jako bych byla na trampolíně. Zdálo se však, že ve světě pod studánkou zemská gravitace příliš nepůsobí, takže jsem přistála o pět metrů dál na klobouku puntíkaté houby. V žaludku mi zakručelo a já si uvědomila, jak moc velký mám hlad. Uloupla jsem jeden z puntíků a na jazyku ucítila čokoládu. Už jsem se chystala k dalšímu skoku, když se dale něco mihlo a já zahlédla postavu v dlouhých červených šatech. „Haló!“ vykřikla jsem, ale postava si mě zřejmě nevšimla, jen se rozhlédla kolem a něco si pro sebe brblala. Zaslechla jsem jen útržky zpěvavé melodie: „Až den se s nocí pozdraví, až náš svět se s jiným uvidí, až přijde sem dítě z jejich světa, pak napsána bude první věta. Poví o nás jiným lidem, budeme moci spát už s klidem. Dozví se o nás ta holátka, snad napíše se i pohádka!“ Vůbec jsem jejím slovům nerozuměla, ale zkusila jsem to znovu. „Haló, paní!“ zavolala jsem hlasitěji a sklouzla po hladkém houbovém klobouku na zem. Otočila se a mně se zatajil dech a po zádech mi přeběhl mráz. Na první pohled to byla dívka v červených šatech s bílým živůtkem, ale pak jsem si všimla, že jí z pod sukni vyčuhují čtyři páry tenkých pavoučích nohou obutých v červených střevících. Odhrnula si z obličeje své dlouhé blondáté vlasy a překvapeně na mě zamrkala deseti velkýma očima orámovanýma vějířky řas. „Je to dítě, či zrak mě mámí? Plní se věštby snad na počkání?“ vyjekla a přitáhla si mě blíž. „Má dvě oči na koukání a dvě nohy na běhání. I dvě ruce, deset prstů na nich, nos mezi očima a pusou to mluví... Je to tak, jak věštba praví!“ recitovala a právě si se zájmem prohlížela moje uši. „Nechte mě! Pusťte mě! Chci jít domů!“ zaječela jsem na celý les, ale jejích osm nohou nade mnou mělo jasnou převahu. „Neboj. Já ti neublížím,“ pronesla uklidňujícím tónem a povolila stisk, kterým mě držela. Zcela mě však nepustila. Asi se bála, že bych utekla, což bych také určitě udělala, kdyby to šlo. „Ale kde to jsem a kdo jste vy?“ zeptala jsem se. „Dobře. Máš otázky a já odpoví. Domluvíme se. Ty teď půjdeš pěkně se mnou a já ti cestou vše vysvětlím. Dobře?“ navrhla a já jen kývla na souhlas neschopna slova. „Jsi v zemi, co je ještě mlhavá. Spíše jako sen. Občas se tu věci i ostatní bytosti ztrácí a nic nenabude pevných obrysů, než se o nás dozví lidé a nedají všemu písemnou podobu. Proto jsi tady. Podle věštby to jsi právě ty, kdo o nás podá svědectví a zachrání nás!“ vysvětlovala a já měla co dělat, abych její rychlochůzi stačila. „Ale já tu nejsem kvůli věštbě. Ztratila jsem se v lese při chytání červeného motýla a pak už se setmělo a já vešla do vílího kruhu a ...“ namítla jsem, ale ona mě přerušila. „Toho motýla jsem poslala já. Někdy se i osudu musí trochu dopomoci. Za to se omlouvám. Nic se už ale neboj. Jen si tu trochu prohlédneš a královna tě pošle domů rovnou do postele. O rodiče se nestrachuj. Až se vrátíš, nebudou si pamatovat, že jsi tam nebyla. Nakonec ještě budeš ráda, že jsi měla tu čest navštívit naši zemi a stát u jejího zrodu,“ vysvětlila. „Pořád to nechápu. Nevím, kdo jste vy, a kde to přesně jsem,“ nenechala jsem se odbýt. „Tohle je les Celohář a já se jmenuji Aknam,“ řekla. „Nejste vy Manka? Jméno Aknam přece neexistuje a o tom lese jsem také neslyšela,“ nezdálo se mi to. „Ty pošetilý človíčku. Copak slova čtená pozpátku nedostanou stejný význam, jako kdybys je četla zepředu? Copak tvůj obraz v zrcadle nejsi také ty? Dost už ale řečí. Zavolám na skřítky, ať nám cestu uspiší, brzy začne svítat,“ pověděla a pískla na prsty. V tu ránu se ze všech stran seběhli malí skřítki s dlouhýma ušima a za sebou vedli na provaze luční kobylku obřích rozměrů. Už jsem se ničemu nedivila a s Aknamčinou pomocí se vyhoupla do sedla. Ona sama si sedla hned za mě a popohnala kobylku k běhu. „Ty žiješ úplně sama? Není ti občas smutno?“ vyzvídala jsem dál. „Ne, žiji v jeskyni za městem se svým mužem, býval dřív švec, ale potom naši královně ušil špatné boty a urazil ji tím. Od té doby je loupežník. Mám ještě i syna, musí být jen o něco mladší než ty. A už se blížíme k městu. Jen se pořádně dívej, ať si vše pěkně pamatuješ!“ přikázala mi a

ukazovala přitom jednou nohou před nás.

Z lesa se opravdu vynořovalo město. Domy byly vysoké a třpytivé. Ulice se jen hemžily prapodivnými tvory. U kašny, ze které vytékala růžová pěnová voda, si hrály dvě víly a o kousek dál jsem spatřila, jak se na slunci vyhřívá ještěrka podobná draku. Najednou si mé oči všimly husté, bílé, neprostupné mlhy vznášející se opodál. Šel z ní podivný chlad a měla jsem pocit, že mi tuhne krev v žilách. Kdyby do ní člověk vkročil, jistě by se ztratil a už nenašel cestu zpět. „Co to je?“ zašeptala jsem. „To je mlha zapomnění. Je jí víc a víc. Mizí v ní ulice i ostatní víly a skřítkové. Objevila se tu, protože v nás nikdo nevěří. Pokud nezakročíš, pohltí nás to tu všechny i mě. Přestaneme existovat. Nejen to, je tu nebezpečí, že pokud ji nezastavíme, rozšíří se i do jiných pohádek. Svět tak brzy přijde třeba i o Šípkovou Růženku nebo Červenou karkulku,“ objasnila mi to Aknam smutně a na mně naráz spočinula celá zodpovědnost nad tou neuvěřitelnou říší. „Tohle mi ale přece nikdo neuvěří! Jak to mám někomu říct,“ nechápala jsem. Já samotná jsem sotva věřila svým očím. „To ale přece vůbec není nutné. Nevadí to. V pohádce může být mnoho věcí překrásleno a pozměněno. Důležité je, že jádro příběhu je pravdivé!“ uklidnila mě a kobylka projela zlatou branou do zámecké zahrady. Sklouzla jsem dolů a upravila si šaty. Byla jsem z návštěvy u královny trochu nervózní. Další skřítek v honosnějším oblečení nás uvedl do sálu, kde na trůnu vyrobeném ze šnečí ulity seděla královna v šatech utkaných z motýlích křídel. Vypadala trochu přísně s ostře střiženými šedými vlasy a hranatými brýlemi, ale jakmile si nás všimla, rozzářila se: „Ach bože, už jste tady. Čekala jsem na vás celou věčnost. Už jistě vše důležité znáš. Jedna noc je málo na to, abys poznala celou říši, ale nedá se nic dělat. Před svítáním musíš domů, to je zákon.“ „Ano, vaše veličenstvo. Nebojte se, nezklamu vás,“ uklonila jsem se a přistoupila blíž k trůnu. „Dobře, to ráda slyším. Tvůj úkol je opravdu důležitý. Rozluč se tady s Aknam. Pošlu tě kouzlem přímo do postele,“ usmála se a pokynula mi. „Tak sbohem!“ objala jsem svou pavoučí průvodkyni. „Sbohem,“ odpověděla mi a na památku mi kolem krku pověsila svůj náhrdelník z červených motýlů. Pak se mi královna zahleděla do očí, vše se se mnou zatočilo a já se probudila doma v posteli. Do obličeje mi už dopadaly ranní paprsky. Ruce jsem měla poškrábané a na krku se mi houpal dárek od Aknam. Místo motýlů to byly už jen obyčejné korále. To je celý příběh. Možná to byl jen sen, nebo ne? To je nakonec docela jedno, protože člověk si tím, že bdí, nemůže být nikdy zcela jist. Pověděla jsem o tom všem dospělým, ale nevěřili mi. Jediný, kdo mému vypravování přikládal nějakou váhu, byl můj nejlepší kamarád. Řekla jsem mu to, když jsme si spolu hráli na zahradě jeho dědečka, u kterého celá rodina bydlela. On jen odběhl do pokoje a dlouhé hodiny nevycházel. Konečky jeho prstů zůstaly ještě několik dní modré.